

Udstillingen i Barcelona.

I Forbindelse med Ostasiatisk Compagnis Damp-
per »Polonia» (15000 Tons) arrangeres en Fællesrejse
til Udstillingen i Barcelona fra Færøerne via Køben-
havn med S/S »Tjaldur».

Afgang fra Færøerne den 17. Juli.

Afgang fra København den 21. Juli.

Ankomst til København den 14. August.

Hjemrejse fra København med S/S »TJALDUR»
den 23. August.

Følgende Pladser anløbes: Oporto, Cadiz (Sevilla),
Barcelona (Ophold 5 Dage), Ceuta (Marokko) og Lissa-
bon. Paa Hjemreisen gaar Skibet gennem Kielerkanalen.

Billetprisen inclusive Kost og fuld Forplejning
paa hele Turen, dog ikke Hotelophold i København,
er fra Kr. 565.00 — Kr. 680.00. Der disponeres over
10 Stk. 2-Mandskabytter, 3 Stk. 3-Mandskabytter og 8
Stk. 4-Mandskabytter.

Program og nærmere Oplysninger erholdes hos
vore Ekspeditører paa Bygderne og ved Hovedkontoret
i Thorshavn, hvor Indtegning maa ske inden 1. April.

Pf. Skipafelagið Føroyar.

Galvaniseraðar tak- og húsaklædningsplátur

keypast biligast frá **Poul Hansens** Heilsulu, Tórshavn.
Telefon 61. Telegramadresse VERITAS.

HUSK

at Samlermærkerne
maa indleveres inden
20. Marts.

A/S. THORSHAVNS MÆLKEFORSYNING
& MARGARINEFABRIK

Den offentlige Aarsprøve

ved Thorshavns Kommuneskole
afholdes i Dagene 19., 20., 21.,
22., 23. Marts, hver Dag Kl. 8
Formiddag.

De Forældre eller Værger,
som ikke lader deres skoleplig-
tige Børn besøge nogen Skole,
hvoranordningsmæssig Eksamen
afholdes, er pligtige til at lade
dem møde til Overhøring ved
Aarsprøven i Kommuneskolen.

Til at overvære Prøven ind-
bydes Elevernes Forældre eller
Værger samt alle, der har Inter-
esse for Skolen.

Elever, der ønskes optaget i
højere Klasser, maa underkaste
sig Eksamen sammen med Sko-
lens øvrige Børn.

Thorshavn, d. 12. Marts 1929.

P. K. V.

J. Dahl.

Generalforsamling.

Thorshavns og Omegns Syge-
kasse afholder ordinær General-
forsamling **Onsdag Aften 20. ds.**
Kl. 8 i Logen med følgende

Dagsorden:

1. Formanden aflægger Be-
retning.
2. Regnskabet fremlægges til
Godkendelse.
3. Valg af Bestyrelse og Sup-
pleanter.
4. Lovændringer.
5. Eventuelt.

Regnskabet er fremlagt hos
Kassereren.

Bestyrelsen.

Til Canada

med
**Cunard og White Star
Linien.**

Alle Oplysninger ved
Jens av Reyni,
Thorshavn,
eller
C. Mogensen,
Nyhavn 1,
København.

Husholdningsskolen.

3-Maaneders Kursus beg. Maj.

Brug „Rita“ Sæbe-
spanner.

Alle bør bruge:

„Rita“ Sæbespaaner.

Skrubbifon „R. A.“

„Tjaldur“ Sæben.

„OKKARA“ Toiletsæber.

De bedste. De færreste. De drøjest.

Sækketvistlærred 48 Øre

Et Parti svært, ubleget realiseres mindst 20 m.
samme Kvalitet 125 cm. bred **96 Øre** pr. m. Ubl. Skjorter **200 Øre**
i lille og middel Størrelse, stor **225 Øre**, svære uldne Herresokker
100 Øre, svært ubl. Flanel 70 cm. bred **65 Øre** pr. m. Viskestykker
36 Øre. Vaffelhaandklæder **48 Øre**, kulørte Lommestørklæder **45 × 45 cm.**
325 Øre pr. Dus.

Fuld Tilfredshed eller Pengene tilbage. Forlang illustreret Katalog.
SÆKKELAGERET, Sct. Annæ Plads 10. København K.

„Tyfon“-róparin

bæði fyrri handamakt og fyrri lufttrist-
ing er hin snjallasti og haldbarasti
róparin, ið til er, og er hann tí eisi-
ni í royndum hin biligasti.

Snúgvu tygum til

„Nautisk“, Tórshavn.

Telefon 22 og 71.

Hver vinnandi maður Hver vinnandi kvinna

minst ein lut í
Sjóvinnulánsgrunninum.

Bekendtgørelse.

Til Bortfjernelse af Byens
Dag- og Natrenovation antages
en paalidelig Mand, der kan di-
sponere over Køretøj, eventuelt
Bil. Henvendelse til Byråds-
kontoret inden Onsdag den 20.
ds. Kl. 6 Eftm.

Thorshavns Byraad, den 12.
Marts 1929.

Tey gomlu bókasavnshúsini

í Erling Jarls gotu eru til solu.
Keyparin kann tó ikki taka tey
í brúk, fyrr enn tey nýggju
húsini eru liðug um eitt ár.
Skrívligt boð til bókasavnio.

Stjórnin.

Givið út av socialdemokratiskum feløgum.

Blaðstýrari: M. S. Viðstein.

Prentsmíðja »Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

Hon fór ígjøgnum rókina suð-
ureftir, fyrri so at leita sær oman,
har hon visti at hin ljósmó-
reyða plagdi at sníkja seg um
summarið. Seydamenninir høvdu
nýgván ómak av at halda hana
í erva. Eirika gekk nú ígjøgnum
rókina, og hóast tað ikki var so
ógvisligt at líta niður av — tí
ikki var sera høgt — so kittaði
tað tó henni í kjóli, nú hon
gekk hesa leið, tí her var maður
omandottin fyrri nógvum árum
síðani og fingið deyðamein. Um
nú Brandur var farin útav her.
Hesa hugsan gekkst henni illa
at reka burtur — og hon kelt
eyguni saman eina løtu, fyrri
ikki at hyggja niður av. So tók
hon ferð á seg aftur og gekk,
uttan at hyggja til høgru ella
til vinstu, til hon var leys úr
rókini. Tá vendi hon sær á,
mest fyrri at vissa seg um, at
Brandur ikki lá har niðuri. Tað
visti seg tilbetur at vera bert
gykl, ið farið hevði henni gjøg-
num hovið, táid hon gekk
rókina. Nú var hon meira
hjáartalott og gekk tí heldur
kvikliga. So fór hon oman móti
bakkanum, ið bar saman við
eina kloyvu, ella kanska rettari
gjógv, ið seydur stundum plagdi
at halda sær, táid ov turt gerst

í erva. Her var tí smolt rás, ið
gingin var av seyði, táid hann
leitaði oman at fjøruni. Eirika
steðgði knappliga, táid hon
kom oman at gjónni.

Har stóð Brandur, styðjandi
seg fram á stavin og hugdi útav.
Eiriku var hann ikki varugur
við. Hann stóð sum burtur í
øðrum heimi og stardi beint
niðureftir. Eirika gekk nú ikki
so harðan, tí tað var vanda-
mikillt at gera hann skakkan, tí
lítið skuldi til at valda at hann
fór útav, so tepirsligt var tað
hann fótaði sær á, tað sá hon.
Og sjálvt um hon hevði tann
besta hug at fara beint til hans-
ara, so noyddist hon at brúka
tol og líta á, at hann vildi
venda aftur. Hon setti seg
aftanfyrri ein stein, soleiðis at
hon skuldi siggja hann, táid
hann kom niðanfrá aftur.

Hetta vóru óttafullar stundir,
hon sat har. Vendi hann aftur
ella fór hann útav? Tí leingi
kundi hann ikki standa soleiðis.
Hon vildi gjivið nógv fyrri ikki
at veri farin frá húsum, tí so
visti hon einki. So hjartkipt
hevði hon aldri á lívi sínum
verið. Kom hann, ella tað
hann? Soleiðis sat hon og
spurdi seg sjálva.

Eirika sat við bangnum
hjárta og bíðaði aftanfyrri steinin.
Av og á kagaði hon undan,
men einki sást til Brand. Nú
hoyrði hon pikstavin gletta á
helluni. Hon reistist. Jú nú
kom Brandur niðan frá gjónni
og hon leyp til hansara. »Tú
gjordi meg so hjartkipta, Brand-
ur,« segði Eirika. »Ja, tað havi
eg vælt,« svaraði hann, »men
handa ljósmóreyða narraði
okkum, hon stakk burtur úr
gonguni, og eg fylgdi henni har
oman. Tað kann vælt vera, at
tað var mín skyld, tí eg kom
henni nakað nær. Hon fór útav
rásini, og har er loft í, so eg sá
hana ikki aftur.« »Loft í,«
segði Eirika, »ja, tað er loft í,
tí megín tú stóð, men tú veist
tá, at ikki er loft í, har kloyvan
byrjar.« »Har er alt so keyst,
at eingin kann ganga oman
har,« svaraði hann. »Leyst
ja,« segði Eirika, »seg havi tíkið
nokur reip við, teg liggja aftan-
fyrri steinin.«

Eirika fór nú eftir reipunum.
Tey vóru sundurloyst og saman-
knýtt. Bæði fóru nú oman at
gjónni. Krókstaurin hjá Eiriku
var nýttur til hæl, afturat tí, at
Eirika skuldi sita við, meðan
Brandur fór niður.

Tey heilsaðust, og so fór
Brandur niður, lítandi á tey
nýggju reipini og Eirika, ið
sát við.

Buldríð frá øllum leysagrót-
inum, ið Brandur ruddaði fyrri
sær á niðurferðini, hoyrdist so
javnna. Við eitt, so slækkaðist
reipið. Brandur var niðurkomin.
»Ein rann sum vill, táid Brandur
sá hana, men hann rettaði
hana inni undir loftinum, og
tók hana. So var ein niður-
bundin. Men hann noyddist at
loysa hana aftur, og so gera á
hana, soleiðis at hon vígaði
toliga javnt í linuni.

Eirika sat á hamrinum og
bíðaði uppá at Brandur skuldi
bíða hana hála upp fyrri:

»Nú er ágjørt,« rópti Brandur,
og í tí sama setti Eirika á og
ærin varð spækuliga drigin upp
fyrri. »Ikki hevði her lættari
verið drigið av manni, enn av
hesi hendinga kvinnu ímillum
kvinnur,« helt Brandur fyrri seg
sjálvan. Og rætt hevði hann,
tí Eirika hevði longu ærina uppi
hjá sær. Skjótt loysti hon
bondini upp og bant ærina nið-
ur við hafi, og bant hon stein í
reipsendan og rópti »undir.«
»Lat falla,« svaraði Brandur
undir niðan. So grýtti Eirika

steinin langt útav, fyrri at vera
vis í at ikki reipsendin skuldi
steðga á vegnum. Brandur fekk
fatur á reipsendanum og gjordi
seg sjálvan á. »Set á« rópti
hann nú á Eiriku, meðan hann
sjálvar lesti seg upp eftir tí
reipinum, ið lá um hælir.

Tað var skjótt upp fyrri, og
glad vóru bæði táid tey loystu
ærina, gjordu á hana so hon
ikki skuldi sleppa frá teimum,
meðan tey gingu aftur til bygdar.
Tað er altíð so, at tað tarnar
at leiða seyð langa leið, men
ærin gekk so vælt, at tey næstan
ongan ómak høvdu av henni.
Annars hevði ómakurin verið
nóg mikil. Tað mátti bæði
sannað.

Brandur hevði mest ikki
smakkað matatuggu allan dagin,
og post vóru tey bæði. Hann
av fjallgongu og av at renna
eftir ærini, hon av ovngongd av
at leita eftir honum.

Sein vóru tey aftur, men ikki
vóru teir komnir á rett við
seinri gongu. Tey fóru tí beina
leiðina til hús við tí fyrsta
brúðleypseyðinum.

Kárakkur.